

Sygn. akt VI U 1197/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marta Walińska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2023 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: G. W. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 czerwca 2023 r., znak: (...)

w sprawie: G. W. (1)

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rekompensatę

1/ zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 1 czerwca 2023 roku w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej G. W. (1) prawo do rekompensaty,

2/ stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

3/ zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sędzia Maciej Flinik

Sygn. akt VI U 1197/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 czerwca 2023r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonej M. W. (2) prawa do rekompensaty, ponieważ stanowisko pracy - pielęgniarka wskazane na świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie pokrywa się ze wskazanym stanowiskiem na wystawionym świadectwie pracy - pielęgniarka oddziałowa.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona G. W. (1) wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie rekompensaty zgodnie z wnioskiem oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych W uzasadnieniu wskazał k. 7.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona G. W. (1) w okresie od 1 sierpnia 1978r. do 30 września 1981r. , od 8 sierpnia 1984r. do 20 maja 1986r. oraz od 6 sierpnia 1989r. do 31 grudnia 2008 r. pozostając zatrudniona Szpitalu (...) im dr L. B. w I. na stanowisku pielęgniarki i pielęgniarki oddziałowej wykonywała prace związane z pomocą doraźną w pogotowiu ratunkowym (jednostce szpitala zajmującej się udzielaniem doraźnej pomocy ambulatoryjnej oraz transportem pacjentów do szpitala). Wykonywane przez nią w tym okresie naprzemiennie obowiązki można podzielić na trzy rodzajowo różne grupy - udzielanie pomocy ambulatoryjnej (pacjentom przywożonym lub zgłaszającym się do szpitala z urazami, schorzeniami itd.), jeżdżenie do zgłoszeń w zespołach karetek ratunkowych (z lekarzem i sanitariuszem) oraz wykonywanie czynności dyspozytora pogotowia ratunkowego (przyjmowanie zgłoszeń, wysyłanie karetek). Przejściowo w/w- na zajmowała stanowisko pielęgniarki oddziałowej , zajmując się obok wykonywania powyższych obowiązków, również koordynacją podległego jej zespołu (pielęgniarek udzielających pomocy ambulatoryjnej, jeżdżących w zespołach karetek i pełniących funkcje dyspozytora).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił przede wszystkim na podstawie zeznań świadków oraz zeznań ubezpieczonej, a także na podstawie dokumentacji pracowniczej - akt osobowych ubezpieczonej . Sąd uznał zeznania w/w- nych za w pełni wiarygodne – były one wewnętrznie spójne , logiczne i konsekwentne . Koresponduje z nimi w pełni treść dokumentacji pracowniczej odwołującej się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 965 j.t.), rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabydą prawa do emerytury pomostowej. Natomiast z stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. W myśl art. 23 ust. 2 przywołanej ustawy, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż ubezpieczona G. W. (2) legitymuje się 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Z treści zeznań zawnioskowanych świadków, samej zainteresowanego , a także z treści dokumentacji pracowniczej (akt osobowych) wynika, iż w/w- na w spornych okresach pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Jako pielęgniarka (i pielęgniarka oddziałowa) zajmowała się udzielaniem pomocy doraźnej w funkcjonującej w szpitalu stacji pogotowia ratunkowego - w formie pomocy ambulatoryjnej , w ramach zespołów wyjazdowych karetek pogotowia oraz jako dyspozytor tegoż pogotowia . Wykonywane przez nią prace zostały wymienione w wykazie A, dziale XII , pozycja 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego .

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż ubezpieczona spełnia przesłanki nabycia prawa do rekompensaty wyrażone w treści art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych w postaci nienabycia prawa do

emerytury pomostowej oraz osiągnięcia okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do rekompensaty.

W punkcie 2 wyroku Sąd zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego. Należy zauważyć, iż organ rentowy zupełnie arbitralnie zakwestionował co do zasady prawidłowo wystawione przez pracodawcę świadectwo wykonywania przez odwołującą prac w szczególnych warunkach. Pracodawca wskazał dział XII poz. 4 rozporządzenia RM (doprecyzowując pozycję w oparciu o zarządzenie resortowe). Co więcej w pełni prawidłowo wypełnił pkt 11 zwykłego świadectwa pracy ubezpieczonej wprost cytując pozycję 4 działu XII. Gdyby nie gołosłowne stwierdzenie przez organ rentowy dotyczące w istocie pozornej niezgodności pomiędzy pojęciem „pielęgniarki”, a „pielęgniarki oddziałowej”, nie byłoby potrzeby przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność świadczenia przez ubezpieczoną pracy w szczególnych warunkach. Jeżeli organ rentowy miał jakiegokolwiek wątpliwości co do charakteru pracy ubezpieczonej, to winien był w trybie § 29 rozporządzenia wykonawczego je wyjaśnić, zwracając się do pracodawcy w/w-nej o jej akta osobowe. Powyższego z sobie znanych powodów zaniechał, przenosząc w ten sposób bez potrzeby ciężar wyeliminowania własnych bezzasadnych wątpliwości na sąd (inicjując zupełnie niepotrzebnie postępowanie sądowe).